

„Iartă, Doamne, greșelile noastre...!”

Omul, din fire, este tentat să vadă mai degrabă greșelile altora, „paiul” din ochiul aproapelui, și nu „bârna” din ochiul său (Matei 7.4).

Purtăm cu noi doi desagi, spunea marele fabulist La Fontaine: în față, păcatele altora (pe care le vedem mereu), iar în spate, păcatele proprii (pe care nu le vedem atât de ușor, decât dacă altcineva ne ajută la aceasta).

În fabula ce poartă titlul „Desaga”, morala este următoarea:

*„Oricând pe-ai noștri semeni ușor îi osândim,
Și noi avem cusururi, dar nici nu le zărim!
Căci Ziditorul lumii, în marea-I bunătate
De când se ține minte
Ne-a pus la fiecare, câte-o desagă-n spate
Și-a împărțit povara, așa cum vă arăt:
Greșelile altora: în traista dinainte,
Cusururile noastre, în traista dindărăt!”*

Nimeni nu vorbește cu plăcere de greșelile sale. Iar cei ce recunosc anumite păcate din viața lor, vor diminua foarte mult greșeala lor, sau nu vor da în vileag decât greșelile cele mai mici.

Uneori vorbim despre defectele noastre neînsemnate, tocmai pentru ca cei ce ne ascultă să ne laude spiritul de recunoaștere (autocritică) și să ne contrazică, făcându-ne complimente cu privire la alte calități.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie cu totul altfel. Ei știu că numai păcatele mărturisite aduc iertarea și izbăvirea. „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea...” – mărturisirea David.

Iar tu, care nu ai conștiința curată și te copleșesc amintiri îngrozitoare, te apleacă pe genunchi înaintea Lui, apropie-te cu sufletul de Mântuitorul tău, care Te așteaptă de atâta timp și spune-ți și tu așa: „Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea!” (Gen. 41.9).

Fariseul Simon nu a văzut decât păcatele femeii desfrânată, și-L

condamna în sine sa pe Domnul că o primește așa de binevoitor. Fariseul nu era conștient de propriile păcate și de faptul că în cumpăna lui Dumnezeu pot atârna, chiar mai greu decât desfrânarea, și alte păcate.

Nerecunoașterea păcatului atrage mânia lui Dumnezeu.

Mulți oameni credincioși ajung la un moment dat să nu mai recunoască greșelile din viața lor, considerând că au ajuns desăvârșiți. Așa s-au întâmplat lucrurile cu Saul către sfârșitul vieții sale. Când proorocul Samuel a venit la el ca să-l înștiințeze de păcatul pe care l-a săvârșit, el a căutat să se dezvinovățească, justificându-și faptele astfel, că le-a transformat în merite.

Abia atunci când profetul trimis de Dumnezeu îi spune că „ascultarea face mai mult ca jertfele”, descoperindu-i păcatul în adevărata lumină, Saul își recunoaște vinovăția: „am păcătuit” (I Samuel 15).

Pentru Saul, ca și pentru atâția alții, cuvintele: „Mi-aduc aminte astăzi, de greșeala mea!” au fost rostite prea târziu. Dumnezeu îl lepădase deja. „...privește urma pașilor și vezi ce ai făcut...” spunea muștrător profetul Ieremia (2.22-23).

Mare preț are mărturisirea păca-

telor noastre înaintea lui Dumnezeu.

„Mărturișiți-vă acum greșeala înaintea Domnului, Dumnezeului părinților voștri, și faceți voia Lui” (Ezra 10.11).

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” (Iacov 5.16).

Timp de doi ani de zile, mai marele paharnicilor lui Faraon nu și-a cunoscut răspunderea mării vinovății față de Iosif. A venit însă o clipă când a mărturisit greșeala sa.

Mărturisirea greșelii de către mai marele paharnicilor lui Faraon, l-a scos imediat pe Iosif din temniță și a ușurat conștiința încărcată a celui vinovat de nerespectarea unei făgăduințe.

Fie ca această clipă, amânată, poate, pentru a nu știu câta oară, să sosească și pentru tine acum, când citești aceste rânduri.

Și, în profundă umilință, cu adâncă părere de rău că ai întârziat atât de mult și L-ai lăsat să aștepte la ușa inimii tale pe Mântuitorul, să-I spui: „Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea!” **Cristian**

